

Entusiasme sospitós

Som en un país abstencionista i desencantat, on se suposa que els joves han d'estar desmotivats. Que alguns d'ells es dediquin a educar la nostra canalla de franc i amb tant d'entusiasme és molt sospitós.

Carles Capdevila / carles.capdevila@gmail.com

« Són uns éssers estranys d'entre 18 i 25 anys que es fan dir monitors d'esplai, o caps d'agrupaments. Els reconeixereu perquè pringuen totes les tardes de dissabte als caus muntant gimcanes, perden els caps de setmana fent excursions i malgasten la Setmana Santa sencera i quinze dies de juliol anant de campaments. I tot sense cobrar res i amb una passió que no pot ser bona per a la salut.

La broma fa dècades que dura, i no són quatre sonats, es tracta d'uns quants milers. S'ha procurat fer burla d'ells com a xirucaires idiotitzats, se'ls ha fet saber que s'han acabat les utopies i que la gràcia d'avui dia és ser famosos, però ells insisteixen que no. Són especialment pesadets amb la idea d'anar a la muntanya i educar en el lleure, assumeixen responsabilitats i ens donen lliçons als pares sobre coses tan antiquades com desconnectar, conviure i madurar. I a sobre se'ls veu feliços, i -el que és pitjor- a la canalla que cuiden, també. Això els fa poc integrables a la societat, perquè el que es porta és no fotre res i fer cara d'estressat, i no pas passar-te el dia organitzant coses amb un somriure.

L'administració els dóna l'esquena i els nega el dret a fer servir les escoles públiques (perfectament desaprofitades els dissabtes) per intentar que s'ofeguin en petits locals d'entitats que sovint són literalment uns caus, però ni així pleguen. Els mitjans de comunicació tenim a punt el protocol del linxament mediàtic i exigència de responsabilitats a la mínima que algun grup es perd al bosc, però ells allà, valents.

Les tècniques de captació de nous membres són terriblement sofisticades. Per culpa d'un mètode estranyíssim anomenat *seguir l'exemple* (oi que sona carca?), molts nens d'esplai s'acaben assemblant als seus monitors, i volen ser castellers, diables o voluntaris d'oenagés. I com que el moviment es renova, costa etiquetar-los de gent poc moderna, perquè viuen al dia i s'adapten als nous temps.

Si almenys tant d'esforç fos al servei d'una secta destructiva, s'entendria, i algun actor de Hollywood els donaria suport. Però no, no són cap secta i la seva voluntat és totalment constructiva (ai, uix, quin concepte més passat de moda). Són tota una anomalia en els ambients derrotistes i les societats decadents. Algú els hauria d'aturar abans que se'ls acudeixi canviar el món de veritat.”

Article publicat a la contraportada de l'AVUI el 29 de maig de 2007